

Sygn. akt IV P 190/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2017r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu Wydział IV Pracy

i (...)

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Joanna Król-Szymielewicz

Protokolant: Magdalena Stankiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 marca 2017r. we W.

sprawy z powództwa P. Ł.

przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B.

o ryczałty za noclegi

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. zalicza koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Powód P. Ł. w pozwie wniesionym w dniu 20 stycznia 2016r. (stempel pocztowy na kopercie k. 18) i skierowanym przeciwko stronie pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty 8.275, 14 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 listopada 2011 r. do dnia zapłaty tytułem ryczałtów za noclegi, a ponadto zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że był zatrudniony u strony pozwanej w okresie od 11 lutego 2013 r. do 5 listopada 2014 r. na podstawie umowy o pracę na czas określony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy. Stosunek pracy ustał z dniem 5 listopada 2014 r. na mocy porozumienia stron. Kolejno podał, że w czasie zatrudnienia u strony pozwanej realizował zadania przewozowe w Niemczech, Austrii i na W..

Powód wyjaśnił, że zgodnie z obowiązującymi u pracodawcy przepisami wewnątrzzakładowymi, pracodawca wypłacał kwotę 30 euro, tytułem ryczałtu za noclegi odbierane przez kierowców poza granicami kraju, w kabinie pojazdu, bez względu na kraj docelowy. Powód zarzucił, że pozwany pracodawca nie wypłacił mu należności ze stosunku pracy obejmujących ryczałt za noclegi w kabinie samochodu.

Wskazał, że domaga się zasądzenia kwoty 8.275, 14 zł, która stanowi równowartość 1.860,00 euro, przeliczoną według średniego kursu NBP obowiązującego w dniu złożenia pozwu (4.4490 zł).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym (k. 20) w dniu 1 lutego 2016 r., sygn. akt IV Np. 14/16 Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił całość żądań powoda i zasądził na jego rzecz kwotę 8.275, 14 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 5 listopada 2014 r. do dnia zapłaty wraz z kwotą

1.800,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 103,43 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy.

Strona pozwana – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. - w ustawowym terminie wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając nakaz w całości i domagając się oddalenia powództwa w całości jako bezzasadnego oraz zasądzenia od powoda na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Strona pozwana zakwestionowała w całości żądanie objęte pozwem, co do zasady jak i wysokości. Zarzuciła, że powód nie wykazał istnienia niezbędnego elementu stanu faktycznego jakim jest wysokość roszczenia. Podana ogólna wartość żądania stanowiąca wartość przedmiotu sporu nie została, zdaniem pozwanej nawet uprawdopodobniona żadnymi wyliczeniami, dokumentami ani nawet oświadczeniem pracownika. Wskazała, że nie jest wiadomo na jakiej podstawie i jaki sposób powód dokonał wyliczenia podanej w pozwie kwoty, która w związku z tym, ma charakter całkowicie dowolny.

W ocenie strony pozwanej, niniejsze powództwo zmierza tylko i wyłącznie do wykorzystania rozbieżności w orzecznictwie w przedmiocie ryczałtów za noclegi, w tym uchwały Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014 r., celem uzyskania kwot objętych pozwem. Zwróciła uwagę, że powód całkowicie pomija fakt, że pracodawca zapewniał pracownikom bezpłatne noclegi również w mieszkaniach.

Strona pozwana podkreśliła, że należności przysługujące powodowi z tytułu podróży służbowych były regulowane na bieżąco. Zgodnie z przyjętym systemem wynagrodzeń, pracodawca wypłacał kwotę 42 euro tytułem rozliczenia kosztów podróży służbowej, która to należność w całości została określona mianem „diety”. Podniosła, że wysokość wypłaconych kwot na rzecz powoda oraz fakt dokonania wypłat za każdy dzień podróży służbowej nie jest okolicznością sporną wskazaną przez powoda.

Kolejno podała, że pracownik otrzymywał tzw. „diety” (w tym ryczałt z tytułu podróży służbowych) na którą składały się: dieta sensu stricte oraz ryczałt za nocleg. Podała, że wysokość diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju wynikała w spornym okresie z Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju i wynosi ona 23 zł, a aktualnie 30 zł zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowych. Podała, że zryczałtowana stawka diety obejmowała całość należności z tytułu podróży służbowych, w tym także ryczałt za nocleg. Zgodnie z obowiązującą u pracodawcy regułą - jest to jedno, zbiorcze świadczenie, związane z podróżą służbową i pokrywające wszystkie związane z tym wydatki. Strona pozwana podniosła, że jakkolwiek ryczałt za nocleg winien być jedynie zwrotem poniesionych realnie kosztów noclegu, to jednak rozliczała się z pracownikami na zasadach rynkowych.

Podkreśliła, że „dieta” – zryczałtowane rozliczenie podróży służbowych wypłacana powodowi w okresie jego zatrudnienia obejmowała wszelkie koszty związane z podróżą służbową, natomiast nie stanowiła wyłącznie diety w rozumieniu Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej. Na marginesie zwróciła uwagę, że kierowca, jak każdy inny pracownik, ma obowiązek wyżywić się sam z otrzymywanej przez pracodawcę pensji, a zryczałtowana stawka diety w rozumieniu przepisów omawianego rozporządzenia jest jedynie dodatkiem związanym ze zwiększonymi

kosztami wyżywienia poza domem. W ocenie strony pozwanej, powód nie ponosił żadnych kosztów noclegu w czasie wykonywania pracy.

Nadto strona pozwana wskazała na stanowisko Departamentu Prawa Pracy w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej z dnia 3 lutego 2009 r., w sprawie rozliczania podróży służbowej, zgodnie z którym, w obowiązującym stanie prawnym, pracodawcy, w tym zwłaszcza spoza sfery budżetowej, mogą we własnym zakresie regulować problematykę warunków zwrotu kosztów podróży służbowych pracowników. Pozwany pracodawca powołał się na orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz Trybunału Konstytucyjnego.

Niezależnie od powyższego pozwana podniosła, że zapewniała kierowcom bezpłatny nocleg w trakcie ich podróży służbowych poza granicami kraju, nie tylko w kabinie ale również w firmowych mieszkaniach. Poza tym, wszystkie samochody są fabrycznie wyposażone w miejsca do spania w postaci kabiny z miejscem sypialnym, dostosowanym do noclegu. Zwróciła uwagę, że w związku z powyższym, pojawia się pytanie, jakie koszty bądź wydatki ponosił powód z tytułu noclegu, skoro pozwany zapewniał mu bezpłatny nocleg.

Pozwana podkreśliła, że w przypadku kierowcy międzynarodowego, pracownik godził się przystępując do pracy na zaproponowane warunki, albowiem w jego przypadku, wyjazd poza miejsce zamieszkania stanowią realizację podstawowych obowiązków służbowych, a nie wyjazd służbowy. Powód miał świadomość, że z racji zajmowanego stanowiska swoją pracę będzie wykonywał na terenie Polski oraz poza granicami kraju.

W toku postępowania stanowiska stron nie uległy dalszej zmianie, przy czym w piśmie procesowym z dnia 17 czerwca 2016 r. (stempel na kopercie k. 74) powód wskazał, że należność dochodzoną niniejszym pozwem określił i wyliczył w oparciu o wskazania zawarte w piśmie Państwowej Inspekcji Pracy z dnia 28 maja 2015 r., z którego wynika, że zrealizował zadania przewozowe w krajach zagranicznych, tj. w Niemczech 17 wyjazdów, w Austrii 3 wyjazdy, natomiast na W. 42 wyjazdy. Powód w tym piśmie podał, że w czasie odbywania podróży służbowych na terenie ww. krajów, strona pozwana nie zapewniła mu bezpłatnych noclegów w mieszkaniach jak również na terenach baz noclegowych. Jednakże w trakcie swego przesłuchania przed Sądem (k.335-336) powód zeznał, że jednak nocował podczas swych wyjazdów w hotelach służbowych (firmowych) na W., w Austrii i w Niemczech, tylko nie potrafi określić kiedy dokładnie to miało miejsce, ale „trzeba było tam spać”.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona pozwana (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., na podstawie wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego, prowadzi działalność gospodarczą w zakresie krajowego i międzynarodowego transportu drogowego i morskiego towarów, w tym działalność w zakresie magazynowania i przechowywania towarów.

Dowód: - odpis strony pozwanej z KRS k. 46 – 48.

Powód P. Ł. został zatrudniony u strony pozwanej, początkowo na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 11 lutego 2013 r. na okres próbny od 11 lutego 2013 r. do 30 kwietnia 2013 r. a następnie na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 30 kwietnia 2013 r. na czas określony od 1 maja 2013 r. do 30 kwietnia 2018 r., przez cały okres zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy.

Kolejnymi aneksami zawartymi do umowy o pracę, w dniach 20 listopada 2013 r. a następnie 29 listopada 2013 r. strony określiły miejsce wykonywania pracy powoda w siedzibie firmy oraz na wyjazdach służbowych. Strony określiły, że oprócz wynagrodzenia zasadniczego w wysokości 1.680,00 zł brutto, powodowi będą przysługiwały ryczałty zgodnie z regulaminem wynagradzania według I grupy.

Dowód: - akta osobowe powoda, a w nich umowa o pracę na okres próbny z 11.02.2013 r., umowa o pracę na czas określony z 30.04.2013 r., aneksy do umowy o pracę z 20.11.2013 r. oraz z 29.11.2013 r.,

- przesłuchanie powoda k. 335,

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej prezesa zarządu K. C. k. 336-337.

Powód posiadał międzynarodowe uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi według kategorii A,B, C, D, BE, CE, DE.

W dniu podjęcia zatrudnienia u strony pozwanej, tj. w dniu 11 lutego 2013 r. powód uczestniczył w szkoleniu wstępnym z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy a także w szkoleniu na stanowisku pracy kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 ton.

Tego samego dnia, powód podpisał oświadczenie, że został zapoznany z regulaminem pracy i regulaminem wynagradzania. Nadto został poinformowany o zakresie obowiązków kierowcy.

Regulaminy wynagradzania i pracy są wywieszane u strony pozwanej na tablicy ogłoszeń.

Powód miał pełną możliwość zapoznania się z ww. informacjami, w szczególności skonsultowania powstałych wątpliwości z pracownikami strony pozwanej, którzy w dniu zawarcia umowy o pracę z powodem, przeprowadzali szkolenie.

Dowód: - akta osobowe powoda, a w nich: międzynarodowe prawo jazdy, karta szkolenia wstępnego, oświadczenie o odbyciu szkolenia wstępnego, oświadczenie powoda, zakres obowiązków kierowcy,

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej prezesa zarządu K. C. k. 336-337.

Powód wykonywał czynności kierowcy samochodu ciężarowego na drogach międzynarodowych, głównie na terenie Austrii, Niemiec oraz na W., rozwożąc towary do wskazanych punktów, po tzw. „linie”.

W tym celu, powód poruszał się ciągnikiem siodłowym z naczepą marki M. (...). Kabina pojazdu została wyposażona w miejsce do spania w postaci kabiny z miejscem sypialnym, a nadto: w lodówkę, system jakości powietrza, webasto - ogrzewanie postojowe, klimatyzację postojową oraz oddzielną w czasie jazdy.

Pozwany pracodawca wymieniał flotę samochodową, zazwyczaj po 3 – 4 latach użytkowania. W związku z tym, kierowcy poruszali się nowymi pojazdami, dostosowanymi i aktualizowanymi do potrzeb i bezpieczeństwa jazdy.

W czasie podróży służbowych, powód nocował w kabinie samochodu ciężarowego, przy czym często zdarzało się, że powód korzystał z noclegu zapewnionego przez pracodawcę w hotelach, a także firmowych mieszkaniach., we wszystkich krajach, do których jeździł powód: tj. na W., w Austrii i w Niemczech.

Strona pozwana dysponuje mieszkaniem i bazami noclegowymi dla kierowców, m.in. w Niemczech, w miejscowościach: W., B., B., Halle, R., C. oraz w stolicy Austrii, w W..

Każdorazowo nocleg pracownikom, w tym powodowi, wskazywał dyspozytor. Co do zasady, na trasie pomiędzy Austrią a Niemcami, powód korzystał z noclegu w mieszkaniach pracodawcy położonych w B., oraz W.. Na W. strona pozwana zapewniała kierowcom noclegi w hotelu.

W związku z powyższym, powód nie ponosił żadnych kosztów ani opłat związanych z noclegiem. Nawet jednak kiedy powód nocował w służbowych mieszkaniach lub hotelach otrzymywał od strony pozwanej należności z tytułu ryczałtów za noclegi i diet.

Dowód: - zeznania świadka A. F. k. 333,

- zeznania świadka H. K. k. 333,
- zeznania świadka M. P. k. 334,
- przesłuchanie powoda k. 335,
- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej K. C. k. 336-337.

(...) zatrudnionych u pozwanej obejmował równoważny system czasu pracy. Powód wyjeżdżał w zagraniczne podróże służbowe w systemie: 4 tygodnie w trasie, 1 tydzień odpoczynku. Zazwyczaj powód poruszał się w obsadzie jednoosobowej.

Kierowcy podróżujący w obsadzie dwuosobowej nie spędzali noclegu w hotelach, po 4,5 godzinach jazdy następowała zamiana prowadzącego pojazd.

Informacje dotyczące przejazdów, postojów, odpoczynków były zapisywane na karcie kierowcy. Karta umożliwiała identyfikację kierowcy i przypisanie mu odpowiednich danych dotyczących pojazdu a rejestrowanych przez moduł tachografu.

W związku z powyższym, kierowcy powinni wyciągać i zabierać kartę z tachografu, za każdym razem gdy oddalali się z pojazdu. Jednocześnie kierowcy, którzy nie mieli możliwości automatycznego rejestrowania swojej aktywności na tachografie, powinni robić to manualnie, ponieważ karą za takie niedopatrzenie były bardzo wysokie mandaty.

Kierowcy zatrudnieni u strony pozwanej wyjmowali kartę z tachografu, nawet kiedy spędzali nocleg w kabinie pojazdu. Z tego powodu, dla określenia czy kierowca spał w kabinie czy hotelu, strona pozwana nie korzystała z zapisów na karcie kierowcy, ponieważ były one w tym zakresie niewiarygodne.

Podejmując zatrudnienie u strony pozwanej, powód miał świadomość, że noclegi będzie spędzał w kabinie pojazdu, bądź miejscach wskazanych w tym celu przez pracodawcę.

Dowód: - zeznania świadka M. P. k. 334,

- przesłuchanie powoda k. 335,
- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej K. C. k. 336-337.

W zakresie szczegółowych zasad wynagradzania, przyznawania dodatków i nagród obowiązujący u strony pozwanej, w okresie zatrudnienia powoda, Regulamin Pracy odsyłał do Regulaminu Wynagradzania. Zgodnie z § 24 Regulaminu Pracy, wynagrodzenie pracownika za pełny miesięczny wymiar czasu pracy nie mogło być niższe od najniższego ustalonego przez Ministra Pracy i Polityki Socjalnej.

Z kolei, zgodnie z § 11 ust. 1 Regulaminu Wynagradzania, za czas podróży służbowej na terenie kraju, naliczano i wypłacano należności w wysokości określonej w odrębnych przepisach. Wysokość wszystkich świadczeń z tytułu podróży służbowych zagranicznych ustalono w formie ryczałtowej w wysokości **42 euro**. Kierowcy mieli obowiązek zatrzymywać się pojazdem w miejscach strzeżonych z dostępem do sanitariatów (ust. 2). Czas trwania podróży krajowych w drodze z bazy do granicy i z granicy do bazy, pracodawca dodawał i rozliczał łącznie jako jedną podróż (ust. 3). Rozliczenie delegacji następowało w terminie 14 dni od dnia przedłożenia przez pracownika prawidłowo rozliczonego druku delegacji wraz z załącznikami (tj. rachunkami i fakturami, jeśli wystąpiły).

Jednocześnie, załącznik nr 1 do Regulaminu Wynagradzania zawierał tabelę zaszeregowania pracowników kierowców do poszczególnych grup wynagrodzenia ze względu na ilość powierzonych obowiązków oraz stopień trudności tras. Przykładowo, w grupie I wynagrodzenie dla kierowcy podróżującego w trasach krajowych i zagranicznych, do którego

obowiązków należała również pomoc w załadunkach i rozładunkach, zabezpieczenie towaru wynosiło odpowiednio 1.600,00 zł, na które składało się:

- wynagrodzenie zasadnicze 1.100,00 zł,
- ryczałt za czas dyżuru w kwocie 400,00 zł,
- ryczałt za pracę w porze nocnej (ryczałty za dyżur i pracę w porze nocnej wchodziły w skład wynagrodzenia minimalnego) w kwocie 100,00 zł,
- ryczałt za pracę w godzinach nadliczbowych w kwocie 550,00 zł.

Aneks do regulaminu wynagradzania z dnia 1 stycznia 2013 r. a następnie 15 lutego 2013 r., określono, że wysokość należności z tytułu wykonywania zagranicznych podróży służbowych ustala się w uśrednionej wysokości 42 euro bez względu na kraj docelowy, w skład których wchodzi:

- dieta 12 euro,
- ryczałt za nocleg 30 euro.

Jednocześnie pracodawca wskazał, że należność z tytułu diet obliczał za czas od rozpoczęcia podróży służbowej (wyjazdu poza miejscowość z pkt. 2 lit. a oraz miejscowość zamieszkania kierowcy, do powrotu do miejscowości określonej w § 1 pkt 2 lit a, bądź miejsca zamieszkania kierowcy, po wykonaniu zadania). Kierowca, po uzgodnieniu z pracodawcą, może zakończyć podróż w innym miejscu – rozliczenie diet następowało wówczas do tego miejsca.

Regulamin Wynagradzania obowiązujący u strony pozwanej był ogólnodostępny dla wszystkich pracowników, w tym dla powoda i wywieszony na tablicy ogłoszeń. Nadto, treść Regulaminu pracodawca udostępniał pracownikom w zagranicznych bazach noclegowych.

Podstawą ustalania należności za odbywaną podróż służbową były wysokości określone w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju z dnia 19 grudnia 2002r.

Dowód: - Regulamin Wynagradzania wraz z załącznikiem k. 264 – 267,

- aneksy do Regulaminu Wynagradzania k. 268 – 273,
- Regulamin Pracy wraz z załącznikami k. 274 – 312,
- zeznania świadka M. P. k. 334,
- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej K. C. k. 336-337.

Rozliczeniem czasu pracy kierowców u strony pozwanej, zajmowała się firma zewnętrzna. Pracownicy służb księgowych w oparciu o przedkładane przez kierowców dokumenty sporządzali szczegółowe rozliczenie podróży służbowych. Rozliczenia te zawierały okres delegacji, datę kursu, środek lokomocji, nazwę państwa docelowego oraz należne kwoty diet i ryczałtu za noclegi za okres delegacji zagranicznej. Następnie określano łączną kwotę, jaka powinna być wypłacona z tytułu diet – w walucie krajowej.

Dwa razy w ciągu każdego miesiąca, do 20 - go dnia miesiąca, pracownicy generowali pliki z przelewami na poczet rozliczenia zagranicznych podróży służbowych kierowców.

Kierowcy, w tym powód, składali podpis pod przedstawionymi rozliczeniami.

Dowód: - zeznania świadka A. M. (1) k. 335.

Na wynagrodzenie powoda składało się wynagrodzenie zasadnicze oraz tzw. „diety” - które obejmowały całość należności z tytułu podróży służbowych tj. diety sensu stricte, ryczałty za noclegi oraz inne wydatki.

W okresie od 1 marca 2013 r. do 30 listopada 2014 r. powód tytułem delegacji (tj. diet z tytułu podróży służbowej oraz ryczałtów za noclegi) otrzymał od strony pozwanej następujące kwoty:

- za delegację w okresie od 13 lutego 2013 r. do 28 lutego 2013 r. kwotę **2.363, 27 zł**,
- za delegację w okresie od 28 lutego 2013 r. do 16 marca 2013 r. kwotę **2.722, 83 zł**,
- za delegację w okresie od 24 marca 2013 r. do 11 kwietnia 2013 r. kwotę **3.032, 98 zł**,
- za delegację w okresie od 12 kwietnia 2013 r. do 20 kwietnia 2013 r. kwotę **1.396, 56 zł**,
- za delegację w okresie od 28 kwietnia 2013 r. do 25 maja 2013 r. kwotę **4.871,66 zł**,
- za delegację w okresie od 6 czerwca 2013 r. do 1 lipca 2013 r. kwotę **4.260,00 zł**,
- za delegację w okresie od 10 lipca 2013 r. do 19 lipca 2013 r. kwotę **1.545, 71 zł**,
- za delegację w okresie od 21 lipca 2013 r. do 3 sierpnia 2013 r. kwotę **2.398, 25 zł**,
- za delegację w okresie od 18 sierpnia 2013 r. do 18 września 2013 r. kwotę **5.433, 89 zł**,
- za delegację w okresie od 3 października 2013 r. do 18 października 2013 r. kwotę **2.529, 49 zł**,
- za delegację w okresie od 18 października 2013 r. do 21 października 2013 r. oraz w okresie od 21 października 2013 r. do 25 października 2013 r. kwotę **1.085,51 zł**,
- za delegację w okresie od 3 listopada 2013 r. do 14 listopada 2013 r., od 15 listopada 2013 r. do 16 listopada 2013 r. oraz w okresie od 18 listopada 2013 r. do 19 listopada 2013 r. kwotę **2.448, 92 zł**,
- za delegację w okresie od 20 listopada 2013 r. do 21 listopada 2013 r., w okresie od 22 listopada 2013 r. do 23 listopada 2013 r., w okresie od 26 listopada 2013 r. do 27 listopada 2013 r., w okresie od 28 listopada 2013 r. do 29 listopada 2013 r., w okresie od 4 grudnia 2013 r. do 5 grudnia 2013 r. oraz w okresie od 5 grudnia 2013 r. do 7 grudnia 2013 r. kwotę **1.617, 81 zł**,
- za delegację w okresie od 10 grudnia 2013 r. do 11 grudnia 2013 r. oraz w okresie od 12 grudnia 2013 r. do 17 grudnia 2013 r. kwotę **1.039, 64 zł**,
- za delegację w okresie 17 grudnia 2013 r. do 21 grudnia 2013 r. kwotę **598, 13 zł**,
- za delegację w okresie 7 stycznia 2014 r. do 9 stycznia 2014 r. kwotę **263, 95 zł**,
- za delegację w okresie 9 stycznia 2014 r. do 11 stycznia 2014 r., od 13 stycznia 2014 r. do 16 stycznia 2014 r., oraz w okresie od 16 stycznia 2014 r. do 17 stycznia 2014 r. kwotę **948, 88 zł**,
- za delegację w okresie od 20 stycznia 2014 r. do 22 stycznia 2014 r., w okresie od 22 stycznia 2014 r. do 23 stycznia 2014 r., w okresie od 24 stycznia 2014 r. do 25 stycznia 2014 r., w okresie od 27 stycznia 2014 r. do 29 stycznia 2014 r., w okresie od 30 stycznia 2014 r. do 31 stycznia 2014 r., w okresie od 3 lutego 2014 r. do 4 lutego 2014 r., w okresie od 4 lutego 2014 r. do 6 lutego 2014 r. oraz w okresie od 6 lutego 2014 r. do 8 lutego 2014 r. kwotę **2.425,51 zł**,

- za delegację w okresie od 10 lutego 2014 r. do 13 lutego 2014 r., od 13 lutego 2014 r. do 14 lutego 2014 r. oraz w okresie od 17 lutego 2014 r. do 18 lutego 2014 r. kwotę **846,47 zł**,

- za delegację w okresie od 18 lutego 2014 r. do 20 lutego 2014 r., w okresie od 20 lutego 2014 r. do 22 lutego 2014 r., w okresie od 24 lutego 2014 r. do 26 lutego 2014 r., w okresie do 26 lutego 2014 r. do 27 lutego 2014 r., w okresie od 27 lutego 2014 r. do 1 marca 2014 r., w okresie od 3 marca 2014 r. do 5 marca 2014 r. oraz w okresie od 5 marca 2014 r. do 7 marca 2014 r. kwotę **2.369,13 zł**,

- za delegację w okresie od 9 marca 2014 r. do 14 marca 2014 r. kwotę **963, 28 zł**,

- za delegację w okresie 17 marca 2014 r. do 22 marca 2017 r. oraz w okresie od 24 marca 2014 r. do 5 kwietnia 2014 r. kwotę **2.791,47 zł**,

- za delegację w okresie od 6 kwietnia 2014 r. do 11 kwietnia 2014 r., w okresie od 13 kwietnia 2014 r. do 16 kwietnia 2014 r. oraz w okresie od 17 kwietnia 2014 r. do 18 kwietnia 2014 r. kwotę **1.391, 83 zł**,

- za delegację w okresie od 21 kwietnia 2014 r. do 12 maja 2014 r. kwotę **3.760, 01 zł**,

- za delegację w okresie 10 czerwca 2014 r. do 11 czerwca 2014 r. oraz w okresie od 11 czerwca 2014 r. do 14 czerwca 2014 r. kwotę **779,99 zł**,

- za delegację w okresie 15 czerwca 2014 r. do 27 czerwca 2014 r. kwotę **2.108,01 zł**,

- za delegację w okresie od 7 lipca 2014 r. do 2 sierpnia 2014 r. kwotę **4.589,06 zł**,

- za delegację w okresie od 17 sierpnia 2014 r. do 6 września 2014 r. kwotę **3.447,27 zł**,

- za delegację w okresie od 16 września 2014 r. do 17 września 2014 r. kwotę **190,98 zł**,

- za delegację w okresie 25 września 2014 r. do 18 października 2014 r. kwotę **600,50 zł**,

- za delegację w okresie od 26 października 2014 r. do 5 listopada 2014 r. **1.703, 17 zł**

Łącznie, tytułem diet strona powodowa wypłaciła na rzecz powoda kwotę 66.525, 16 zł. Strona pozwana wypłaciła powodowi wszystkie należne mu diety i ryczałty za noclegi w spornym okresie czasu.

Dowód: - zaświadczenie z banku k. 72 – 73,

- rozliczenie podróży służbowych k. 117 - 119,

- szczegółowe listy płac k. 120 – 242,

- przesłuchanie powoda k. 335-336;

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej K. C. k. 336-337.

Stosunek pracy pomiędzy stronami ustał z dniem 5 listopada 2014 r. na mocy porozumienia stron, do którego doszło z uprzedniej inicjatywy powoda.

Dowód: - pismo dot. rozwiązania stosunku pracy, w aktach osobowych powoda,

- świadectwo pracy k. 9,

- zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 11.

Pismem z dnia 28 maja 2015 r. Starszy Inspektor Pracy mgr W. Ż. poinformował pełnomocnika powoda, że została przeprowadzona u strony pozwanej kontrola w związku z podniesionym zarzutem dotyczącym nie wypłacania ryczałtów za noclegi odbierane przez kierowcę w kabinie ciągnika siodłowego, która nie wykazała nieprawidłowości w zakresie rozliczeń kosztów podróży służbowych u strony pozwanej. Inspekcja Pracy wyjaśniła, iż u strony pozwanej funkcjonuje program komputerowy, który do obliczania kosztów podróży służbowych używa jednego wyrazu pod nazwą „diety” na wykazanie dwóch odrębnych składników zagranicznej podróży służbowej, jaką jest dieta i ryczałt za nocleg.

Dowód: - pismo PIP z 28.05.2015 r. k. 10.

Aneksem z dnia 16 sierpnia 2016 r. strona pozwana podwyższyła kwotę należności ryczałtowych na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową do wysokości 47 euro, w skład których wchodzi obecnie:

- dieta,
- ryczałt za nocleg,
- inne wydatki.

Z uwagi na strukturę programu rozliczeniowego służącego do obliczania kosztów podróży służbowych, zostało wyjaśnione, że pod słowem „diety” należy rozumieć należności z tytułu podróży służbowych w skład których wchodzi:

- dieta 12 euro,
- ryczałt za nocleg 35 euro,
- inne wydatki.

Dowód: - aneks do Regulaminu Wynagradzania k. 272.

Powód akceptował warunki zatrudnienia i wynagrodzenia obowiązujące u strony pozwanej i nigdy ich nie kwestionował, w szczególności nie składał zastrzeżeń w zakresie przedstawianych mu rozliczeń podróży służbowych.

Roszczenie o zapłatę ryczałtów za noclegi w wysokości 8. 275, 14 zł powód wywiódł na podstawie informacji zawartych w Internecie oraz uzyskanych od innych kierowców – kolegów.

Dowód: - przesłuchanie powoda k. 335-336.

Mając na uwadze powyższe ustalenia stanu faktycznego, Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu w całości.

W niniejszym postępowaniu, P. Ł. domagał się zasądzenia na jego rzecz od strony pozwanej kwoty 8.275, 14 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 listopada 2011 r. do dnia zapłaty tytułem ryczałtów za noclegi.

Powyżej przedstawiony stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, w tym zwłaszcza o dokumentację zawartą w aktach osobowych powoda, świadectwo pracy powoda, pismo Państwowej Inspekcji Pracy z dnia 28 maja 2015 r., zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 15 grudnia 2014 r., zaświadczenie z Banku z dnia 21 kwietnia 2016 r., regulamin wynagradzania wraz załącznikiem, aneksy do regulaminu wynagradzania, regulamin pracy, wyliczenie należności wypłaconych powodowi tytułem diet i ryczałtów za noclegi oraz szczegółowe listy płac.

Zebrane w sprawie dokumenty nie budziły wątpliwości i nie były kwestionowane przez strony postępowania, zarówno pod względem ich autentyczności jak i wiarygodności, dlatego też Sąd uznał je w całości za wiarygodny dowód w sprawie.

Nadto, Sąd przeprowadził dowód z zeznań świadków: A. F., H. K. (byli kierowcy strony pozwanej), M. P. (menadżer ds. transportu) oraz A. M. (2) (pracownik firmy zewnętrznej rozliczającej koszty podróży służbowych kierowców pracujących u strony pozwanej), a także, dowód z przesłuchania stron.

Zeznania świadków M. P. oraz A. M. (2) Sąd obdarzył w pełni walorem wiarygodności, bowiem pozostawały spójne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Świadkowie potwierdzili, że u strony pozwanej całość zryczałtowanych należności z tytułu podróży służbowych określano mianem „diety”, która wynosiła 42 euro i składała się z diety sensu stricte oraz ryczałtów za noclegi. Wskazali, że informacje dotyczące zasad wynagradzania znajdowały się w Regulaminie Wynagradzania – ogólnodostępnym dla wszystkich kierowców, w tym dla powoda. Zeznań powyższych świadków nie podważyły skutecznie zeznania A. F. oraz H. K., którym Sąd dał wiarę w ograniczonym zakresie. Świadkowie ci utrzymywali bowiem, że pozwany pracodawca nie wypłacał im ryczałtów za noclegi, przy czym biorąc pod uwagę wysokość wynagrodzenia, jakie wskazani świadkowie otrzymywali od strony pozwanej, a przede wszystkim zasady rozliczania podróży służbowych, należało podnoszone przez nich twierdzenia, potraktować jako gołosłowne. Świadkowie ci, pomimo ogólnodostępnej możliwości zapoznania się z Regulaminem Wynagradzania obowiązującym u strony pozwanej, nie rozumieli tego, że u strony pozwanej do obliczania kosztów podróży służbowych używa się jednego wyrazu pod nazwą „diety” na wykazanie dwóch odrębnych składników kosztów zagranicznej podróży służbowej, jaką jest dieta sensu stricte i ryczałt za nocleg (a co wyjaśniła także Państwowa Inspekcja Pracy w piśmie skierowanym zresztą do pełnomocnika powoda, z dnia 28.05.2015r. – k.10).

Jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania złożone przez przesłuchiwaną w charakterze strony pozwanej prezesa zarządu pozwanej Spółki (...), nie znajdując podstaw do podważania ich wiarygodności.

Sąd doszedł do przekonania, że zeznania powoda zasługują na uwzględnienie jedynie w zakresie, w jakim dotyczyły okoliczności niespornych pomiędzy stronami. Twierdzenia powoda, że nie otrzymywał należności ze stosunku pracy obejmujących ryczałt za nocleg w kabinie pojazdu, Sąd uznał za absolutnie niewiarygodne. Argumentacji powoda, przeczą rozliczenia jego podróży służbowych oraz zaświadczenia z banku, które jednoznacznie potwierdzają, że przez cały okres zatrudnienia u strony pozwanej powód otrzymywał zryczałtowane należności nazywane dietami, a których składnikiem były właśnie ryczałty za noclegi. O braku zasadności roszczenia powoda świadczą również okoliczności, które legły u podstaw wniesienia niniejszego powództwa, do czego Sąd odniesie się w dalszej części rozważań.

Na rozprawie w dniu 23 marca 2017 r. Sąd postanowił pominąć dowód z przesłuchania świadków W. T. oraz J. Ś., wobec niemożności skutecznego wezwania ich na rozprawę, a także zbędności zeznań tych świadków dla wyjaśnienia istoty sporu, gdyż materiał dowodowy już zgromadzony przez Sąd był wystarczający dla rozstrzygnięcia sprawy. Świadek W. T., pomimo prawidłowego wezwania na rozprawę w dniu 23 marca 2017 r. po raz kolejny nie stawiał się (jest on kierowcą w transporcie międzynarodowym i przebywa poza W.), natomiast wezwanie na rozprawę dla świadka J. Ś., 2 – krotnie awizowane nie zostało podjęte w terminie, wobec czego pozostawiono je w aktach ze skutkiem doręczenia na dzień 12 stycznia 2017 r.

Powód wywodził swoje roszczenia z treści art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o czasie pracy kierowców, zgodnie z którym kierowcy w podróży służbowej, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalane na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3-5 Kodeksu pracy.

Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądów oraz poglądami doktryny, pracodawca był zobowiązany do zapewnienia kierowcy samochodu ciężarowego odpowiedniego, bezpłatnego miejsca do odpoczynku, za które to miejsce nie może służyć kabina pojazdu. Takie uregulowanie obowiązków pracodawcy wiązało się z koniecznością wypłaty na rzecz pracownika dodatkowych świadczeń, jakimi są ryczałty za noclegi (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2016r., sygn. akt I PK 211/15, opubl. LEX nr 2087117). Wysokość tych świadczeń kierowców była

ustalana zgodnie z § 8 ust. 1-4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz. U. 2013, poz. 167). Wskazywano, iż regulacje te miały na celu zapewnienie lepszego standardu noclegu kierowcy, co miało przełożenie także na jego pełniejszy wypoczynek, a tym samym lepszą kondycję psychofizyczną, co wprost przekładało się na zwiększenie poziomu bezpieczeństwa na drogach.

Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 77⁵ § 1 k.p. pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową. Szczegółowe kwestie uregulowane zostały w stosownych aktach wykonawczych.

Stosownie do treści § 2 ww. przepisu Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz warunki ustalania należności przysługujących pracownikowi, zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju. Rozporządzenie powinno w szczególności określać wysokość diet, z uwzględnieniem czasu trwania podróży, a w przypadku podróży poza granicami kraju - walutę, w jakiej będzie ustalana dieta i limit na nocleg w poszczególnych państwach, a także warunki zwrotu kosztów przejazdów, noclegów i innych wydatków.

Z kolei, w § 3 ustawodawca wskazuje, że warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej określa się w układzie zbiorowym pracy lub regulaminie wynagradzania albo umowie o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania.

Nadto w § 4 wskazano, że postanowienia układu zbiorowego pracy, regulaminu wynagradzania lub umowy o pracę nie mogą ustalać diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju w wysokości niższej niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona dla pracownika, o którym mowa w § 2.

Natomiast w § 5 ustawodawca statuuje, że w przypadku gdy układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawiera postanowień, o których mowa w § 3, pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów, o których mowa w § 2.

A zatem, z treści powyższego przepisu wynika jednoznacznie, że w przypadku gdy układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawiera postanowień odnośnie należności z tytułu podróży służbowej, pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów, stosowanych wobec pracowników państwowych lub samorządowych jednostek sfery budżetowej (§ 5).

Obowiązkiem Sądu było zatem ustalenie, czy u strony pozwanej, obowiązywał dokument regulujący kwestię wysokości należności z tytułu podróży służbowej, a w przypadku pozytywnego ustalenia ww. kwestii - czy powód otrzymał należności zgodne z treścią tego dokumentu.

Powyższe ustalenie ma daleko idące konsekwencje dla oceny zasadności roszczenia powoda odnośnie diet i ryczałtów za noclegi, a to wobec treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2016 r.

Podkreślić bowiem należy, że wyrokiem z dnia 24 listopada 2016 r. Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców w związku z art. 77⁵§ 2, 3 i 5 Kodeksu pracy w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U.236.1991, ze zm.) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji.

W konsekwencji wspomniane przepisy art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców w zw. z art.77⁵§ 2, 3 i 5 Kodeksu pracy w zw. z przepisami rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży

służbowej, nie mogą stanowić podstawy prawnej zasądzenia na rzecz powoda roszczeń dochodzonych pozwem w niniejszej sprawie.

Wskazać należy, że zgodnie z ogólną regułą wyrażoną w art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. W sprawach z powództwa pracownika o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, ryczałty i diety, ciężar udowodnienia faktów spoczywa na powodzie.

Przede wszystkim wskazać należy, że w toku postępowania powód nie sprecyzował na podstawie jakich dokumentów oraz w jaki sposób dokonał wyliczenia dochodzonej pozwem kwoty. Powyższemu nie mogły posłużyć informacje zawarte w Piśmie Państwowej Inspekcji Pracy z dnia 28 maja 2015 r., ponieważ nie zawierały konkretnych wyliczeń, które złożyły się na wysokość roszczenia powoda określonego w pozwie.

Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w okresie zatrudnienia powoda, kwestie dotyczące zasad wynagradzania, w tym wysokości należności podróży służbowych zostały uregulowane w Regulaminie Wynagradzania, aneksowanym następnie w dniu 1 stycznia 2013 r. Jak wynika z

aneksu do Regulaminu Wynagradzania, wysokość należności z tytułu wykonywania zagranicznych podróży służbowych, strona pozwana ustaliła w zryczałtowanej kwocie 42 euro bez względu na kraj docelowy podróży, w skład których wchodziła: **dieta 12 euro oraz ryczałt za nocleg 30 euro**. Co więcej, informacje dotyczące wysokości należności z tytułu podróży służbowych były dostępne na tablicy ogłoszeń, a zatem każdy kierowca, nie wyłączając powoda mógł się z nimi zaznajomić. Nadto, jak wskazała w trakcie przesłuchania K. C., w razie potrzeby kierowcy mieli możliwość bezpośrednio zwrócić się do jej osoby i wyjaśnić powstałe wątpliwości, zwłaszcza te dotyczące rozliczenia podróży służbowych.

Z ustaleń Sądu poczynionych w niniejszej sprawie wynika, że w spornym okresie pozwany pracodawca wypłacał na rzecz powoda zryczałtowane należności zwane u strony pozwanej ogólnie „dietaami”, na które składały się diety oraz ryczałty za noclegi. Powyższe potwierdzają rozliczenia podróży służbowych, listy płac oraz przedłożone przez powoda zaświadczenie z banku, które pozostaje w zgodzie z kwotami i datami wskazanymi w rozliczeniu pracodawcy. W okresie zatrudnienia u strony pozwanej, powód tytułem zwrotu kosztów podróży służbowych otrzymał łącznie kwotę 66.525, 16 zł.

W toku postępowania powód przede wszystkim sam oświadczył na rozprawie w dniu 13.12.2016r., iż powyższą kwotę otrzymał od pozwanego pracodawcy (k.337). A zatem wszystkie należne powodowi kwoty tytułem diet i ryczałtów za noclegi zostały powodowi wypłacone. Niezależnie jednak od tego, powód podniósł, że dokument rozliczenia podróży służbowych jest dla niego mało czytelny, ponieważ nie zawiera wskazania godziny wyjęcia karty kierowcy z tachografu. Nie sposób zgodzić się z argumentacją powoda. Przede wszystkim K. C. wyjaśniła, że ustalenie na podstawie karty kierowcy, czy pracownik w danym dniu spędzał nocleg w kabinie pojazdu jest niewiarygodne, ponieważ zdarza się, że kierowcy wyjmują kartę z tachografu, nawet kiedy spędzają nocleg w kabinie pojazdu, chociaż nie powinni tego robić. Poza tym, Sąd doszedł do przekonania, że wbrew stanowisku powoda, rozliczenie jest jasne i czytelne, a przy tym, zgodnie z informacjami zawartymi w zaświadczeniu z Banku przedłożonego osobiście przez pracownika.

Nie uszło uwadze Sądu, że niniejsze powództwo – jak przyznał powód –wywiódł on w oparciu o wiadomości zdobyte w Internecie oraz uzyskane od innych kierowców-kolegów. Powyższe dowodzi, że powód nie tylko nie rozumie, z jakich składników składało się jego wynagrodzenie, ale poszukuje ochrony prawnej na podstawie niesprawdzonych informacji uzyskanych z Internetu. Z całą stanowczością, argumentacja powoda nie znajduje odzwierciedlenia w dokumentach płacowych obowiązujących u strony pozwanej. Powód błędnie przyjął, że w okresie zatrudnienia u strony pozwanej nie otrzymywał ryczałtów za noclegi. Jak wielokrotnie zostało to podkreślone w toku niniejszego postępowania, kierowcy zatrudnieni u strony pozwanej, w tym powód, otrzymywali należności z tytułu podróży służbowych, czyli tzw. „diety”, na które składały się diety sensu stricte oraz ryczałty za noclegi.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 12 września 2014 r. Sąd Najwyższy wskazał, że możliwa, bo przecież „niezakazana”, jest metoda wypłacania kwot „połączonego” (jednego) ryczałtu na diety (przeznaczonego na wyżywienie i drobne wydatki), oraz tytułem zwrotu kosztów noclegu w udokumentowanej wysokości” (sygn. akt II PK 44/12, opubl. M.P.Pr. (...)34).

Sąd uwzględnił także okoliczność, że powód nie domagał się wcześniej ryczałtów od pracodawcy, w trakcie zatrudnienia nigdy nie kwestionował wysokości swojego wynagrodzenia jak i nie zgłaszał żadnych nieprawidłowości w zakresie przedkładanych mu rozliczeń podróży służbowych.

Ponadto wskazać należy, iż co do zasady, na trasie pomiędzy Austrią a Niemcami, powód korzystał z noclegu w mieszkaniach pracodawcy położonych w B., oraz W.. Z kolei na W. strona pozwana zapewniała kierowcom, w tym powodowi, noclegi w hotelu. Powód w swych zeznaniach potwierdził fakt częstego nocowania w służbowych mieszkaniach i hotelach na W., w Austrii i w Niemczech, czyli w krajach, do których powód jeździł.

W związku z powyższym, powód nie ponosił żadnych kosztów ani opłat związanych z noclegiem. Nawet jednak kiedy powód nocował w służbowych mieszkaniach lub hotelach otrzymywał od strony pozwanej należności z tytułu ryczałtów za noclegi i diet.

W związku z powyższym, w punkcie I – szym sentencji wyroku, Sąd oddalił powództwo w całości jako całkowicie nieuzasadnione, gdyż wszystkie należności z tytułu podróży służbowych zostały powodowi wypłacone przez stronę pozwaną na podstawie obowiązującego u strony pozwanej Regulaminu Wynagradzania. Ponad te wewnątrzzakładowe przepisy nie ma podstawy prawnej do zasądzenia na rzecz powoda należności z tytułu ryczałtów za noclegi, a to w świetle wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2016 r.

W punkcie II – gim sentencji wyroku Sąd orzekł o kosztach zastępstwa procesowego, należnych pozwanemu pracodawcy, zgodnie z zasadą odpowiedzialności strony za wynik procesu, wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. Wysokość tych kosztów w kwocie 1.800 zł Sąd ustalił w oparciu o § 9 ust. 1 pkt. 2 w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 - zastosowanie znajduje to rozporządzenie, gdyż pozew wpłynął w dniu 20.01.2016r.).

W pkt. III-cim sentencji wyroku Sąd zaliczył koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa, gdyż powód jako pracownik był zwolniony od obowiązku ich poniesienia, z mocy art. 96 ust.1 pkt. 4 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398).

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.